

ESTUDI LINGÜÍSTIC DELS MALNOMS D'ALGEMESÍ

Vicent Gustau BALDOVÍ i PUJADES
a mon tio: Ximo el Campanero.

1. INTRODUCCIÓ

a) Un poc d'història

Antiga alqueria musulmana, el poblat d'Algemesí va ser conquerit als àrabs poc després que València, a finals de 1238. Ja en el *Llibre del Repartiment del Regne de València* el rei En Jaume I va donar a Berenguer de Suilols diverses cases que eren del moro Amet Aventanlus, i quatre jovades en *Aliemeçi* (Algemesí); també en 1248 va concedir a Guillermo de Pulcro Loco (Belloch) una jovada de terra en Algemesí. En 1279 el nucli de població degué ser ja important, ja que l'església parroquial tributava a la Seu Apostòlica 65 sous i 7 diners. En 1247 es va trobar la imatge de la Mare de Déu de la Salut, en la partida de Berca, hui'carrer, i va ser traslladada al temple parroquial.

Algemesí va pertànyer a Alzira fins que el 15 de desembre de 1574 Felip V li va conferir el títol d'Universitat, i en 1608 obtenia el de Vila Reial. També és important la data de 1620 en la qual els Senyorijs de Cotes i Pardines, antics poblats desapareguts, van ser incorporats al terme d'Algemesí. D'aquest darrer només queden unes restes: *la Paret de Pardines*. Finalment el títol de Ciutat l'obtingué el 7 de maig de 1945.

El nom d'Algemesí és tema de discussió, encara que queda fora de dubte ser un topònim àrab. Una de les hipòtesis és que podria vindre de l'àrab vulgar *Al Gemís* amb el significat de 'el dijous' perquè probablement existia un mercat públic o soc els dijous. Sanchis Guarner no admet aquesta teoria per raons fonètiques.

b) El marc Geogràfic

Algemesí està situada en la Ribera Alta del Xúquer a 32 km de València. Els municipis que l'envolten són: Alzira, Alginet, Guadassuar, Sollana, Albalat de la Ribera i Polinyà. La situació geogràfica permet, tant els conreus propis de la Ribera Alta, tarongers, com de la Baixa, l'arròs. Es troba en un terreny pla, fèrtil i ben comunicat. Aquestes vies de comunicació són: per carretera: l'Autopista A-7, la N-332 València-Alacant, per l'interior i la N-340 València-Albacete, eixint per Alginet, i en tren: la línia València-Xàtiva-Alcoi.

c) La Població

Pels anys de la Guerra de les Germanies Algemesí tenia una població de 2.000 habitants. Aquest nombre ha anat augmentant i les dades d'aquest segle són les següents: en 1900, 8.127 h; en 1920, 11.590 h.; en 1940, 17.373 h.; en 1960, 19.057 h., en 1969, 23.393 h., i en 1995 al voltant de 26.000. Com es pot comprovar la població s'ha triplicat al llarg del que portem de segle. Aquest creixement és degut, a més del natural, a la immigració afavorida per l'agricultura i la indústria. Els llocs d'origen d'aquesta població són especialment: Albacete, Ciutat Reial, i Andalusia Occidental, sobretot de Jaén, i, segons alguns autors, arribà fins al 30% del total d'habitants durant el final de la dècada dels 50. Aquest percentatge explicaria un bon nombre de castellanismes en els malnoms.

d) Economia

Hui a Algemesí el sector dels serveis i l'agrícola estan equilibrats. Són de gran importància les estacions hortofrutícoles, bàsicament la cooperativa d'exportacions COPAL, fundada el 1919, dedicades a la comercialització, fonamentalment, de la taronja i de la resta de productes agrícoles, fruites i verdures. El sector industrial, que ocupa el darrer lloc en importància, s'ha especialitzat en els complements de la construcció: rajoles i forjat de ferro i alumini, entre d'altres.

e) Ciutadans Il·lustres

Entre els personatges il·lustres cal ressaltar l'organista i compositor Joan Baptista Cabanilles (1644-1712). També i dins de la mateixa generació cal destacar el periodista i escriptor Martí Domínguez Barberà, *Cap de teula* (1908-1984), humanista d'altíssima qualitat, així com difusor de la cultura valenciana, l'arquitecte Joan Segura de Lago (1911-1972) i el compositor Moreno Gans.

f) Monuments, tradició i cultura popular

Els més rellevants són: La Basílica de Sant Jaume, del segle XVI, amb el retaula de l'altar del pintor Francesc Ribalta; El Convent dels Dominics, fundat en 1590 per Jaume J. Belda; La Capella de la Troballa, amb una rèplica de la talla romànica de la Mare de Déu de la Salut, trobada en 1247. El monument a Cabanilles, que conté relleus de l'escultor Leonard Borràs, que recorden la figura i obra de l'organista.

Si parlem de tradicions i cultura popular cal esmentar la Festa de la Mare de Déu de la Salut, els dies 7 i 8 de setembre. En la processó trobem representacions

medievals amb significació cavalleresca i mística com el *Ball dels Tornejants*, o la *Muixeranga*, torres humanes o castells, que pel que sembla són l'origen dels *Castells* tarragonins, ja que aquests darrers tenen la seua arrel en un ball que anomenen *Ball de Valencians*, que acabava amb l'elevació d'una torre humana. També veiem el *Ball dels Bastonets*, que representa antigues danses guerreres, el *Ball de les Pastorettes*, el *dels Arquets* i el de la *Carxofa*, aquest últim és, segons el DCVB, el mateix que en altres llocs s'anomena *Ball de les gitanes*.

2. METODOLOGIA

Els informadors han estat els meus pares: Maria Puchades, de 73 anys; Enric Baldoví, de 78 anys, els meus oncles: Rosa Borràs, de 90; Amparo Puchades, de 60, Teresa Baldoví de 62, i Maria Mas, de 68, els meus germans: Enric i Maria, i altres veïns com Carmen Sáez i el seu marit.

La replega dels malnoms ha estat feta mitjançant conversa oral amb els informadors, qui de vegades m'ho han donat també per escrit.

El corpus el vaig començar en 1993 i consistia en uns 100 malnoms, que m'havia facilitat ma mare, arran d'un estudi que vaig fer, que volia ser dialectològic, d'inventaris de béns apareguts en els manuscrits, protocols i rebadors, de notaris que havien estat a Algemesí durant els segles XVI i XVII, i conservats a l'Arxiu del Regne de València i a l'Arxiu del Patriarca, també de València.

La resta de malnoms fins a 509 els he recollit en 1995. Pense que aquest nombre de malnoms només és una cinquena part dels que poden haver-hi.

Una vegada recollits els malnoms i ordenats alfabèticament, he consultat el *Diccionari de la Llengua Catalana* (DLLC), Enciclopèdia Catalana, Barcelona, ed. de 1991, i el *Diccionari Català Valencià Balear* (DCVB), de Sanchis Guarner i F. de B. Moll, per veure si hi apareixien i els distints significats que els malnoms podien tenir-hi, i per comprovar la grafia més *normativa* del primer, amb les formes més *dialectals* del segon.

Seguidament he fet una classificació formal i semàntica, aquesta segona seguint els criteris de Moreu-Rey, i finalment un estudi lingüístic.

3. VITALITAT

En les darreres dècades la vitalitat dels malnoms ha abaixat moltíssim. He pogut comprovar com en la majoria dels casos de fills, els pares dels quals tenien malnom ben conegut, hui la majoria de la gent els coneix pel nom o cognoms, i únicament quan s'adrecen a persones majors per explicar de qui són fills fan servir el malnom. Sense anar més lluny explicaré el meu cas, ja que pense que és bastant representatiu: la meua àvia (*ma güela*) paterna era la *Mutxatxa* i també la *Navaixeta*, és a dir que per falta d'un en tenia dos; el meu avi (*ma güelo*) patern era el *Galguet*, però a mon pare no li ha passat ningú dels tres malnoms i per tant molt menys a mi. El cas del meu avi matern és semblant *Guerra*, i el de la meua avia materna la *Cameta*. Aquest darrer sí que li ha passat a ma mare, però ja no a la meua germana.

4. ESTUDI FORMAL

4.1. ELS INTRODUCTORS (*v. gràfic*)

Els malnoms individuals estan introduïts o actualitzats en quasi el 70 % de les aparicions per un article (*el, la*), i van associats al nucli amb els lligams normals de concordança:

- De procedència adjectiva, d'un participi o d'un gerundi: *el Roget, la Rulla, la Menora, el Coixo, el Ceguet, etc.*
- Aquells que es refereixen al parentiu, com: *les Bessonetes, el tio*, encara que no sempre: *Güela, Jaieta*.
- En referir-se a tots els elements d'una família: *els Botiguers, les Tarongetes*.
- També solen portar-ne els malnoms referits a oficis, professions, càrrecs, títols nobiliaris, etc.: *el Curandero, el Carrero, l'Herbero, la Llimonera, el Pelleró, la Diputà, l'Alguacil, etc.*
- En altres l'article va acompanyat de la preposició *de*, com en: *la de Dèneu, el de Maria l'avera, la de Genoveva*. Finalment també el trobem amb la preposició de seguit d'un altre article, com en: *la dels Burros, la de la Casa del Delme, el de la Casa de Bolea, la de l'Era, la de l'Hort del Xurro, etc.*

Al contrari que en altres pobles, no és característic d'Algemesí introduir-los amb el castellanisme *tio*, posposat a l'article, i així només tenim sis aparicions: *el tio Bruna, el tio Cagando, el tio Colisa, el tio Gorra, el tio Nelo i el tio Pous*. Tampoc solen portar article ni preposició la majoria del compostos, que en són un bon nombre, i que es detallen en l'apartat 7.

4.2. LA FEMINITZACIÓ

El pas del masculí al femení, amb la concordança normal de l'introduïdor, es dona molt sovint obeint al trasllat del portador del malnom d'un home a una dona:

- De noms de font o pila: *Gesmina, la Macària, Miquela*.
- De cognoms: *la Borrassa, la Blasca, la Monsona, la Xambona, la Guarnera, la Matxina*. (malgrat que *Borrassa* i *Xambona* podrien ser també adjectius).
- D'altres grups: *Cardet / a, Menescal / a, Patacò / ona, Pansó / ona, Pitxó / ona, Ratolí/ina, Retor / ora, Sant Roc / a, La Bisbala, La Galla, La Merenga, Peix / a, Pollanco / a, Terresso / a, Taixo / a. etc.*

Un cas excepcional és el de *Fidela* aplicat a un home, ja que possiblement haja passat de *Fidel* (home), a *Fidela* (dona) i s'ha mantingut per a home.

4.3. MASCULINITZACIÓ

La masculinització del component antroponímic femení, o desenvolupaments analògics similars, estan poc reflectits en els nostres malnoms; únicament he trobat un cas: (*Es*)*Peranço*, masculinització del prenom femení *Esperança*.

4.4. ELS PLURALS

Alguns casos de plurals són *les Bessonetes, els Botiguers, els Repetits, les Tarongetes...*

4.5. DERIVACIONS PER SUFIXACIÓ

4.5.1. Diminutius

— ET - ETA: *l'Aguasilet, la Barbeta, el de la Caireta, la Cameta, Ceguet, Figuetes, Galguet, Gallineta, Ganset, Jaieta, Menoret, Milieta, Moniatet/a, Navaixetes, Pardalet, Peret, la Ratolina, el Reiet, la Reineta, el Retallet, el Retoret, les Navaixetes, les Tarongetes, la de la Torreta, Ximeta, etc.*

4.5.2. Augmentatius

— OT - OTA: *l'Agustinot, la Pepota, Petota.*

4.5.3. Altres

— Í -INA: *la Carletina, Catarrojà, la Cotín, la Matxina.*

— ICO: *Moniatico.*

— ER -ERA: *Petorrera.*

— ON -ONA: *la Patacona, la Xambona.*

ATORE > -ADOR-ADORA:

Aquest sufix llatí, de gran vitalitat, aplicable al radical de qualsevol verb, forma adjectius i substantius que indiquen l'agent (oficis en la majoria dels casos):

— ADOR: *el Pesaor, Resaora, l'Afilaor, l'Asquilaor, adherit a radicals de verbs de la classe I.*

— EDOR, -IDOR: aquesta pèrdua de la -d- intervocàlica és més difícil que es produísca en les formes *idor* i *edor*, adherides a radicals de la classe II i III, com: *el Teixidor*, on s'hi manté la dental.

— Altres casos: *Cames Gelaes, la Caireta, Cent fanecaes i un piano, la Pelaeta, la Portalaes, la Diputà.*

— Conservació de la forma -TOR en derivats vinguts ja del llatí com: *el Pintor, o el Retor.*

ATOR > -AIRE / -ADOR:

aire és un sufix que sembla que s'ha introduït per via del Provençal. Aquest sufix té gran vitalitat a la Catalunya continental, però no en el baleàric ni en el valencià, que fan servir -ADOR. Al igual que -ATORE, aplicat a radicals de verbs de la classe I, n'indica l'agent: *el Pesaor, Resaora, l'Afilaor, l'Asquilaor*. L'únic cas de -aire és *el Colombaire*, no registrat al DLLC, però sí al DCVB. Aplicat a radicals de substantius serveix per a indicar la persona que treballa o s'ocupa en l'objecte expressat pel primitiu, i que en valencià està substituït per -ER / ERA, segons es referisca a un home o a una dona, com en: *l'Aiguaderna, l'Aspardenyer, el Barber, el Calciner, el Carnisser, el Carreter, la Castanera, la Oliera, el Sabater, etc.*

ER/ERO:

El sufix -ATOR que en valencià passa a -ER/ERA, formador d'oficis o ocupacions, en els malnoms el trobem amb la variant -ERO. Aquesta variant en -ero és viva en la parla d'Algemesí, però en menor grau que en el malnoms.

Dels 84 malnoms d'ofici i ocupació, 21 presenten el sufix -ero, molts dels quals representen oficis perduts per causa de l'evolució de les tecnologies i de la societat en general. (v. gràfic)

La vitalitat dels noms d'alguns oficis estan sent desplaçats i substituïts per altres com: *peluquero*, en lloc de *barber*, *fotògraf* en lloc de *retratista*, *transportista* en lloc d'*ordinari*, etc.

MALNOMS PROVINENT D'OFICIS:

-ER (masculins)		-ERO		-ERA (femenins)	
Vigents	Desapareguts	Vigents	Desapareguts	Vigents	Desapareguts
el Carnisser	l'Aspardenyer	el Curandero	L'allero	la Florera	l'Aiguadera
el Forner	el Barber	el Torero	l'Ouero	la Fustera	l'Ouera
el Fuster	el Calciner		el Campanero	la Gorrera	la Campanera
el Rellonger	el Carreter		el Carrero	la Peixcatera	la Castanyera
el Sabater	el Corretger		el Formatgero	la Peluquera	la Coetera
el Taüter	el Granener		l'Herbero	la Pintora	la Colomera
el Vinader	el Llanterner		el Lejiero	la Pollera	la Datilera
	el Moliner		el Llimonero	la Tornera	la Diariera
	el Picapedrer		el Mantecaero		la Ferrera
	el Porcater		el Molinero		la Formatgera
			el Peller		la Granerera
			el Perero		la Llandera
			el Platanero		la Llimonera
			el Polero		la Molinera
			el Rastollero		la Oliera
			el Salero		la Pallera
			el Sariero		la Paraigüera
			el Tramussero		la Vinadera
			el Xurrero		

ALTRES Terminacions (masc.) **ALTRES Terminacions (femen.)**

Vigents	Desapareguts	Vigents	Desapareguts
L'Alguacilet	l'Afilaor	la Comare	l' Estraperlista
el Colombaire	l'Asquilaor		la Menescala
el Marmoliste	el Guarda		
el Mecànic	el Manyà		
el Metge	el Matalafer		
el Municipal	el Teixidor		
l'Ordinari			
el Practicant			
el Retratiste			
el Sacristà			
el Sastre			

Si ens fixem en els masculins trobem que dels acabats en *-er* només el 59 % s'han perdut, mentre que els acabats en *-ero* arriba fins el 89 % i de les altres terminacions únicament han desaparegut el 35 % (v. gràfics)

D'aquesta classificació podem extraure una sèrie de conclusions pel que fa a oficis perduts:

1. Representaven activitats que la tècnica ha deixat inoperants com: *Picapedrer* o *Carreter*, etc.
2. Ha desaparegut l'objecte de la seua activitat com: *Aspardenys*, *Carros*, *Saries*, *fer estraperlo*, etc.
3. Aquesta activitat es realitza ara de forma industrial, i no individualment o familiar com abans: *Molinero*, *Llimonero*, *granerer* etc.
4. La venda del producte a la qual es dedicaven es fa mitjançant els supermercats, i no de forma ambulant pel carrer com abans: *formatgera*, *poloro*, *allero*, *platanero*, *datilera*, *tramussera*, etc. Al igual que la compra: *ouero*, *pellero*, etc.
5. Aquests productes ja no són d'utilitat individualment: *herbero* (herba), *Calciner* (calç), *Pallero* (palla).

4.6. MOTS AMB -O ÀTONA FINAL

Hi ha algun mot, a més dels que ja hem citat *-er > -ero*, que presenten una -o àtona final com el cas de *el Poalo*, al qual se li ha afegit la -o al mot comú, *Poal*, per a formar el malnom. Altre cas és el de *la Pelechano*, que el DCVB registra com a variant dels llinatges *Pelejà* i *Pelechà* i cita textualment "a Algemesí i altres llocs valencians".

4.7. MALNOMS COMPOSTOS

Un bon nombre de malnoms són compostos i estan formats per:

- SUBSTANTIU + ARTICLE + ADJECTIU: *Aspardenyer el coixo*.
- SUBSTANTIU + ADJECTIU: *Beso Negro, Bledes Celestials, Boca Negra, Cama Negra, Cames Gelaes, Cara Bruta, Casa Llarga, Cul Roig, Metge Gros, Mete Nou, Tenca Boba, Viuda Alegre*.
- SUBSTANTIU + DE + SUBSTANTIU: *Braç de Ferro, Cabota de Misto, Cap de Teula*.
- VERB + SUBSTANTIU: *Caga-bosses, Furta-carbasses, Mata-caballos, Pixa-rogles, Tomba-rollos*.
- TOPÒNIM GENÈRIC + DE + MALNOM: *Casa de Bolea, Casa del Dalme*.
- ADJECTIU (malnom) + DE + SUBSTANTIU: *Coixo de Rosalea*.
- SUBSTANTIU (malnom) + ARTICLE + ADJECTIU: *Gatot el pintor*.
- ALTRES: *Cent fanecaes i un piano, Petit bouche et petites oreilles*.
- SUBSTANTIU + SUBSTANTIU: *Espíritu Santo, Parrosques*.
- ADVERBI + SUBSTANTIU: *Gran Capitán*.
- PREPOSICIÓ + SUBSTANTIU + DE + SUBSTANTIU: *de l'Hort de Romero, de l'Hort del Xurro*.
- CARDINAL + SUBSTANTIU: *Milhomens, Mitja Orella, Vint-i-un Dits*.
- SUBSTANTIU + CARDINAL: *Missa Onze, Pedra i Mitja*.
- ADJECTIU + MALNOM (Substantiu): *Moreno Patacó*.
- SUBSTANTIU + I + SUBSTANTIU: *Pa i Ceba, Pairraïma*.
- ADVERBI + SUBSTANTIU: *Poca Sangre*.
- TIO + SUBSTANTIU (malnom, prenom): *Tio Gorra, Tio Nelo, Tio Pous*.

4.8. INFLUX FORASTER

La pressió del castellà, imposat durant tant de temps, la trobem reflectida a bastament, així:

4.8.1 .Castellanismes

— Manlleus integrals:

Busugo, Borrego, Bovedilla, la dels Burros, Calores, el Catxondo, el Curandero, el Curro, Doblones, Espíritu Santo, Farol [ò], la Gangosa, el Gran Capitán, la Guapa, la Huevos, el Judio [tx], el Lejiero, el Loco, el Manyo, la Maravilla, Mata-caballos, la Morena, el Moreno, el Morenito, la Mutxata, la Novieta, Oreja, el Padre Agustín, Palabras, el Palomo, la Pantorrilla, el Patillo, la Peinà, la Peluquera, Poca Sangre, Primo, la Pulpi(to), Salero, el Sereno, el Suecano, el Tio, la Viuda Alegre, el Xato, etc.

— Castellanitacions parcials:

l'Alguacil, el Campanero, el Capellano, el Carrero, el Coixo, Faldriquera, Fadriquera, Galguet, Güela, l'Herbero, el Llargo, el Llimonero, el Madrilenyo, Magueto, el Mantecaero, el Marmoliste, la Merenga, la Mingola, el Molinero, Pates, el Peller, etc.

4.8.2. Altres llengües

— francès: *Petit Bouche et Petites Oreilles*.

— Americanismes: *La Guacha* (segurament per via dels immigrants d'Albacete i Conca).

5. ESTUDI FONÈTIC

Tot i que amb el recull dels malnoms no es pot fer un estudi complet del parlar d'Alghemesí, sí que ens ofereix una mostra dels trets dialectals més significatius, i la majoria d'ells es corresponen amb el parlar *apitxat* de la Ribera del Xúquer.

5.1. VOCALISME

La -e- àtona inicial > -a

La -e- àtona inicial, sobretot en els grups *es-*, *em-*, sol esdevenir *a* mitjançant una obertura vocàlica (*e* > *a*): *Ancissam*, *Aspardenyer el Coixo*, *l'Aspardenyera*, *l'Asquillaor*.

En altres malnoms n'hi ha vacil·lació [a/e]: *l'Escolà* / *l'Ascolà*, produint-se la major obertura vocàlica en les persones més grans.

També hi ha dos casos en els quals es conserva la pronúncia de la *e*: *la* / *l'Estraperlista*.

5.2. CONSONANTISME

5.2.1. Pèrdua de la *d* intervocàlica

La -*d*- intervocàlica procedent de -ATA, -ATORE, i els seus derivats, es perd pel relaxament de l'articulació fricativa sonora intervocàlica en posició pretònica. (v. 4.5.3. -ATOR -ATORE).

5.2.2. Apitxament

Ensordiment (apitxament) de les sibilants sonores: fenomen que ha intentat explicar-se per evolució interna de la llengua, però mostra tots els indicis de ser una conseqüència de la influència castellana, llengua veïna que desconeix les sibilants sonores. Així a més d'abraçar les comarques del valencià central: Camp de Morvedre, l'Horta, Camp de Túria, Ribera Alta i part de la Ribera Baixa, el trobem en altres punts afectats pel contacte amb nuclis castellano-parlants com: Xàtiva, Gandia, Petrer, Onda, Betxí, etc.

En els malnoms aquest apitxament es produeix per:

A) ensordiment de les palatals africades sonores del valencià general: *l'Abaeja* [labaetxa], *Catarrojí* [katarrotxí], *el Gitano* [eltxitáno], *el Judío* [eltxudío], *el Metge gros* [elmetxegrós] *el Roget* [elrrotxét], *les Tarongetes* [lestarontxétes], etc.

B) ensordiment de les alveolars fricatives sonores:

Borrassa [borrása], *Fernandiso* [fernandíso], *la Rabosa* [larrabósa], etc.

5.2.3. Betacisme

Confusió entre *b* i *v*: pronúncia bilabial sonora, oclusiva o fricativa, en lloc de labiodental fricativa sonora: *Fava* [faba], *la Novieta* [lanobiéta], *Rabosa* [rabbósa], *Rebeca* [rrebéka], etc.

5.2.4. *Ieisme*

La tendència al ieisme s'observa poc en les persones majors, però, aquest fenomen sembla tenir més èxit entre les generacions més joves: Paella [paé-lla/paéya], la Paellera [lapaelléra/lapaeyéra], la Pallera [lapalléra/lapayéra], el Pelleró [elpelléro/elpeyéro], la Pollera [lapolléra/lapoyéra], etc.

5.2.5. *Pronúncia de la i del dígraf -ix*

Pronúncia de la *i* del grup *-ix* [vocal anterior *i* +palatal africada sorda *x*]: *la Caixa, Coixo, la Taixa, el Taixò*, etc.

5.2.6. *-r final*

Pronúncia de les *r* final de mot: el Matalafer [elmatalafér], el Tolliner [eltollinér], el Vinader [elbinadér].

5.3. FONÈTICA SINTÀCTICA

L'apostrofació de l'article femení no es produeix quan li segueix la vocal *o* àtona (i de vegades tònica): *la Olera* [laoliéra], *la Osa* [laòska]. També hi ha vacil·lacions en el cas de l'article masculí seguit d'aquesta vocal: *el / l'Ordinari* [elordinári/lordinári], *el / l'Organiste* [elorganíste/lorganíste].

6. GRÀFIQUES

En la última pàgina es troben una sèrie de gràfiques que representen:

- a) El percentatge de malnoms que provenen d'oficis i perduren en l'actualitat, front als que han desaparegut.
- b) El percentatge d'oficis desapareguts, segons el sufix, conservats en els malnoms.
- c) La determinació en els malnoms, és a dir, el percentatge d'ells que porten determinants.
- d) El nombre de castellanismes lèxics entre els malnoms.
- e) El percentatge de malnoms de dones i el d'homes.
- f) La classificació semàntica segons Moreu-Rey.

7. LLISTAT DELS MALNOMS

El llistat es compon de 6 columnes: La 1ª correspon a la relació alfabètica de la totalitat dels malnoms. La 2ª a la indicació de l'article que porta. La 3ª a l'abreviatura de la classificació semàntica. La 4ª a l'etiologia, és a dir al motiu de la creació del malnom, si és que ho sabem. La 5ena. a les característiques lingüístiques. La 6ena. a la transcripció fonètica amb els símbols que he indicat en l'apartat 6.1. Sota el lema d'algunes entrades he fet algun comentari o he indicat si el mot es troba o no al DLLC, DCVB i DCC.